

VISSZFÉNY

Nehéz
 beszélni. Nyelvem elpihen.
 Csukott kasában szundikál szívem.
 Egy szőke csillag mégis csak benéz.
 Felötlik Rózsa, aztán meg Teréz
 emléke; egy-egy hűvös, női szem,
 Nem is valóság, mégis elhiszem.

Az ifjúság visszfénye oly konok,
 Én vénülök, de rája gondolok.
 A nők, a csókok, táncok és nyaralások
 mind visszatérnek, és szólítanak.
 Az éjszakában árnyékuk fehér
 s tudom, te is, te is csak intenél.

Toldalaghy Pál

ELŐBB...

Előbb figyelni szívünknek zaját,
 az idegek
 vén erdején szelíden át meg át
 futó szelet
 és visszanézni és váratlanul
 megérteni,
 hogy életünkben nincsen semmi új
 és nem veri
 fel többé vidám, ifjú harsogás, —
 aztán vakon
 előre lépni és ébredni más
 csillagzaton.

Toldalaghy Pál